

„A Fiú nem tehet magától semmit, hanem csak azt, amit lát, hogy az Atya cselekszik.”

Mai, számítógéppel hajtott napjainkban ezt akár úgy is mondhatnánk, hogy Jézus és az Atya 'copy-paste' viszonyban van egymással.

Akkor alkalmazzuk a műveletet, ha például egy alkalmasnak tartott szöveget föl kívánunk használni gondolataink, mondanivalónk alátámasztására és/vagy élni is kívánunk vele – jól ismerve a szöveg tartalmát, beleillesztjük mondandónkba, életünkbe. (Ha nem ismerjük a lényegét, akkor visszaélünk vele! Csúnya dolog, sátáni: hazugság, képmutatás lesz belőle.)

Micsoda kapcsolat lehetett ez, amikor az egyik fél, a Fiú feltétel nélkül rá merte bízni magát a másakra! Van-e ehhez hasonló, végtelenségig terjedő bizalmi kapcsolatom?

Hitnek is mondják. Egy mustármagnyi bőségesen elegendő... Vagy legalább erre hajazó látásom?

Nincs? Akkor magam maradok magamnak. Magamban bízok csupán. Veszélyes és ingatag állapot, előbb-utóbb azt kezdem hinni, hogy én vagyok életem meghatározója, az alfa és az ómega. Az van, amit látok: Egyirányú zsákutca lesz az utam.

Látjuk-e, mint Mózes, azt, 'Aki van'? Látjuk-e, hogy a Fiú szerepébe 'kell' (Kell? Kellene?) inkább: érdemes (!!)) illeszkednünk, s így együttműködnünk az Atyával?

Ehhez ismernünk kell (kellene) Őt... (Fülöp, ha engem látsz, az Atyát látod... – értjük-e már?) Igyekszem-e szeretetének, szerethetőségének megismerésére, fölismerésére – mert ezáltal tudom viszont-szeretni, persze töredékesen, a magam korlátaival. A lényeg: Igyekszem-e?

Akkor nem vagyok elveszve... oda fogok jutni, ahová igyekszem.

Kresz-tábláim:

Egyirányú zsákutca

Jöjjön a tavasz.
Sem fiam, tanítványom,
nincs folytatásom.

Életem nem valóra,
örök álmokra váltom.

(Veér I. Tas – 2021. okt.10.)